

Глава 1

Прокидайся, Едді!

Був прохолодний осінній понеділок, трохи більше, ніж о пів на восьму ранку.

Бенні стояв біля садових дверцят і зацікавлено озирався на всі боки. Він ще ніколи не бував у Едді.

— Відпад, — неголосно пробурмотів він собі під ніс. Садові дверцята, пофарбовані у червоний, зелений і блакитний, криво висіли на петлях. З поштової скриньки із прізвищем «Петерсен» висипалися каталоги та листи. Крізь здичавілий сад вилася посипана гравієм стежка, обсаджена папороттю. Навколо росли двометрові соняшники, які вже давно повідцвітали.

Велика синя пластикова коняка, яка стояла у саду, витріщилася на хлопчика.

У будинку було геть тихо. Чи є взагалі хтось удома?

— Та він ще дає хропака, — завважила невеличка черепаха, яка визирнула із торбини Бенні. Генрієтта була чарівною твариною Бенні, а це означало, що вони могли розмовляти один з одним. Відтоді як вони зустрілися у класі міс Корнфілд, були нерозлийвода.

Черепаха захихотіла.

— Я гадаю, містеру Моррісону слід принести Едді чарівного півника, який буде щодня о сьомій ранку вигукувати «Доброго ранку!».

Містер Моррісон — це господар чарівної зоологічної крамниці.

Час від часу він заходив до класу міс Корнфілд, і тоді всі учні затамовували подих: хто ж нині отримає чарівну тварину?

А розпочалося все з Іди та Бенні. Іда отримала лиса Раббата, а хлопчик — чудову черепаху Генрієтту. Бенні знав, як неймовірно йому поталанило: всі однокурсники залюбки помінялися б із ним місцями. Цікаво, чи дійде колись черга до Едді?

Уже всьоме Бенні натиснув на дзвінок. Учителька, міс Корнфілд, доручила йому зайти по Едді. Сплюха Едді. Минулого тижня він аж тричі запізнився на

заняття, і міс Корнфілд вирішила, що так далі продовжуватись не може.

— Ти маєш рацію, Генріетто, — зітхнув Бенні. — Едді вкрай необхідний півень. А хіба в зоологічній чарівній крамниці є такий?

— Я переконана в цьому, — відповіла Генріетта. — Нумо, Бенні, заходь уже до саду!

Бенні обережно натиснув на ручку дверцят і почовгав по всипаній гравієм стежці.

Будинок Едді був пофарбований у жовтий колір, а віконниці були зеленими — і все це чомусь нагадало Бенні про Італію.

Фасад був цілковито вкритий плющем. Над дверима висів старий червоний велосипед.

— Прокидайся, Едді! — невпевнено крикнув він, піднявши голову, а тоді трохи голосніше додав: — Агов, Едді, нам час іти до школи!

Нарешті на одному з вікон заворушилася фіранка, показалося скуйовджене волосся. Вікно відчинилось, звідти визирнув заспаний Едді.

— До школи? — розгублено пробурмотів хлопчик. — Зараз іду!

Бенні сів на сходинку й миттю підскочив. Надто холодно! Повітря було вологим, дув рвучкий вітер.

Хлопчик подивився на свій наручний годинник. Уже за 20 восьма? Овва, тепер вони запізняться разом...

Цієї миті з будинку вивалився Едді. Сорочка стирчала зі штанів, шнурки не зав'язані, волосся так само розпатлане, як і раніше.

— Ну, гаразд, можемо рушати,— сказав Едді та кивнув Генріетті.— Привітики, Генріетто.

Бенні тицьнув Едді у спину.

— Де рюкзак?

Едді ляснув себе по лобі, знову забіг до будинку за портфелем.

— І форму для фізкультури не забудь! — гукнув йому навздогін Бенні.

Хлопчик був переконаний, що половину зошитів його однокласник просто забув. Що вдієш, Едді ще той роззява.

Дорогою до школи Бенні зупинився біля таблички з назвою вулиці. Тут же на нього наскочив невиспаний Едді.

— Ой,— промовив він.

Бенні озирнувся до Генріетти.

— Невеличка вправа на читання,— сказав хлопчик, показуючи на табличку.

Черепаха Генріетта, яка за все своє довге життя пережила досить багато, мала пречудову пам'ять, але читати не вміла — і Бенні хотів її навчити. Генріетта слухняно висунула голівку з торбинки та примружила очі.